

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΠΑΘΗΣΙΟΝ ΖΕΙ

ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΘΗΣΙΟΝ,
ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ,
ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ

STREET PRESS

Η ΠΑΘΗΣΙΟΝ ΖΕΙ ΠΛΕΟΝ
ΚΑΙ ΣΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΟΡΦΗ
WWW.PATISIONZEI.COM

Παρουσιάζω: Φωκίωνος Νέγρη | Καφές σε αναμονή **Ρωτάω:** Μορτηλάτες | Για Δες...

Δρόμος/Πόλη: Τρόλεϊ στη Σταδίου **Πρόσωπα:** Κώστας (Έφυγα), Σοφία (Γύρισα)

Σύνθεση εξωφύλλου

Παρασκευή 13 Νοεμβρίου, 3.40 μμ.

WWW.PATISIONZEI.COM

Ενημερωθείτε για την προβολή σας στο site μας. Η εμβέλεια μας πλέον όχι μόνο στο κέντρο της Αθήνας.
Πληροφορίες: 694 45 63 904

patisionesi@gmail.com

(για φωτογραφίες, κείμενα, κριτικές, προτάσεις)

patisionadv@gmail.com

(για διαφήμιση και οικονομικές προτάσεις)

http://patisionzei.weebly.com/

facebook: Η Πατinion ζει

LOGOTYPO

Περισσότερες πληροφορίες για το Λογότυπο Γραφικές Τέχνες μπορείτε να βρείτε στο www.logotipo.com.gr
Τροίας 41
Τ. 210 82 29 040, 210 82 29 604

Δεν είσαι Έργο Τέχνης

Υπάρχει ένα παλιό τραγούδι του Λευτέρη Πανταζή που λέει... Στον καθρέφτη σου κοιτάσαι και από μόνη σου αγαπιέσαι. Ταιριάζει γάντι σε πολλούς από εμάς, γυναίκες, άνδρες, μικρούς, μεγάλους. Η αυτορέσκεια και η ωριοποίηση πάντα υπήρχαν σαν χαρακτηριστικά, όμως μάλλον τώρα τελευταία έχουν γίνει της μόδας. Πόσο γεμάτος είμαι, πόσο ωραία τα κάνω όλα, πόσο όμορφος είμαι, πόσο δίκιο έχω, πόσο απαραίτητος είμαι... Τίποτα πιο γελοίο από έναν άνθρωπο που νομίζει τον εαυτό του για Τζοκόντα, για Καρυκάδα, για την κρυμμένη πέμπτη Εποχή του Βιβάλντι... Όλα και περισσότερο άνθρωποι-παγνίκια περιδιαβαίνουν στις παρέες, στους κύκλους, γύρω μας. Και στο μυαλό είναι καρφωμένες θεόστραβες αναλήψεις. Ένας άνθρωπος Έργο Τέχνης θεωρεί πως δεν αλλάζει! Τα Έργα Τέχνης δεν αλλάζουν. Φτιάχτηκαν μία και μοναδική φορά, έτσι αποκρυσταλλώθηκαν από τον δημιουργό τους και προχωρούν στον χρόνο. Έτσι και αυτός λέει βαθιά μέσα του "έτσι είμαι εγώ"... Και οι υπόλοιποι είμαστε υποχρεωμένοι να ακολουθούμε την Τέχνη, να βαράμε παλαμάκια, να ανεκόμαστε, να θαυμάζουμε και να επικροτούμε. Οι άνθρωποι δεν είναι Έργα Τέχνης! Και ευτυχώς! Πόσο βαρετό θα ήταν...! Η Τζοκόντα δεκαετίες αλόκληρες είναι υποχρεωμένη σαν Έργο Τέχνης να κοιτά με ένα συγκεκριμένο βλέμμα, σε μία συγκεκριμένη κατεύθυνση και να φορά τα ίδια ρούχα... Οι άνθρωποι λοιπόν είναι, ή θα μπορούσαν να είναι, δυναμικά συστήματα που τροποποιούνται και τροποποιούν, αλλάζουν, μετασχηματίζονται. Μέσα σε δυσκολίες και ανοποδιές σχετίζονται μεταξύ τους, αλλάζουν, δημιουργούν σχέσεις. Αλλάζουν ρούχα και διάθεση. Γελάνε και κλαίνε. Ταλούν και φοβούνται. Κριτικάρουν και αυτοκριτικάρουνται. Αυτό βέβαια προϋποθέτει να μη νιώθουν τον εαυτό τους σαν νάμπερ ουάν. Να μην κοιτούν απ' υπηλκού τους άλλους ανθρώπους και να μην θεωρούν αλύγιστοι και άκαμπτοι τις στροφές της ζωής. Οι άνθρωποι που θεωρούν τους εαυτούς τους Έργα Τέχνης αισθάνονται μόνοι τους γιατί δεν χωρά άλλος μέσα στην κορνίζα της ζωής τους. Και στην πραγματικότητα γίνονται βαρετοί, άνευροι και τελικά άψυχοι. Έλα να αλλάζουμε σιγά-σιγά! Να φεύγουμε από τις στερεές, βαριές και στραβοκαρφωμένες κορνίζες! Να αλλάζουμε χρώματα και διαθέσεις. Να σπρώχνουμε τα αρνητικά μας και να τα στριμώχνουμε σε μια γωνιά... Και το καταληκτικό είναι πως άνθρωποι με αδυναμίες, ελαττώματα και ατέλειες δημιουργούν Έργα Τέχνης. Στον καθρέφτη σου κοιτάσαι λοιπόν και από μόνη σου αγαπιέσαι! Μία αγάπη ψυχρή, άκεφη, ξηρή και ανασφαλής. Ένας σφός είχε γράψει πως στους ανθρώπους αγαπάμε τις αρνητικές τους πλευρές, τις αδυναμίες τους. Και συμπλήρωνε πως δείκτης μιας πραγματικής αγάπης είναι να δείχνεις τις δικές σου ατέλειες και αδυναμίες. Και μέσα από αυτή την αμφίδρομη σχέση ίσως να γίνεσαι κάπως καλύτερος σαν άνθρωπος. Αυτά η Τζοκόντα δεν μπορεί να τα ακούσει γιατί ο καμβάς είναι το περικυκλωμένο της, δεν μπορεί να αναχωρήσει από την ασφάλεια του καμβά της και τις δύο της διαστάσεις. Αλήθεια, ο καθένας από εμάς πόσες διαστάσεις έχει;

Εξοικονομώ το χροστίγματο. Ε, και το καλόνιστο αφήνει, αλλά δεν το κάτουμε ζήτημα!

Κόψα

Αφιέρωση πρώτη. Στο τρίο χρόνια που κυκλοφορούμε και σε όλους όσους μας βοήθησαν με όλους τους τρόπους.

Αφιέρωση δεύτερη. Στους κουρασμένους ανθρώπους που βράζουν τρόπο να προχωράνε και να χαλαρώνουν.

Αφιέρωση τρίτη. Στους μουρμουριστές, κριτικάρηδες, κουταμπούληδες, φωνηκλάδες που απειθαρχούν τον μέσο όρο διακαλώς σε όλα... μα σε όλα!

Κοιτάζοντας, αγάσσε ένα ξάφι κλάβης... και συνέχισε να προχωρά. Κόψα

από την Χριστίνα Αγγελακοπούλου

άποψη

Αν η Φωκίωνος ήταν γυναίκα...

Στις αρχές Νοεμβρίου, πέρασα μία ολόκληρη εβδομάδα στη Φωκίωνος Νέγρη. Από το πρωί, μέχρι αργά το βράδυ. Την περπάτησα, την παρατήρησα, τη φωτογράφησα. Προσπάθησα να τη νιώσω, να τη μάθω και να καταλάβω γιατί έχει αγγίξει τόσο πολύ όσους έχουν ζήσει για λίγο ή για περισσότερο στη γειτονιά της. Συνάντησα ανθρώπους πολλούς, κάθε ηλικίας. Και όλοι είχαν να μου πουν από μία ωραία ιστορία. Στο τέλος, διαπίστωσα ότι για τους ανθρώπους της η Φωκίωνος δε είναι απλά ένας δρόμος με μεγάλη ιστορία. Είναι πολλά περισσότερα. Έτσι όταν βρέθηκα με τον εικαστικό Παναγιώτη Μερέκο του έκανα ερωτήσεις γύρω από το «Αν η Φωκίωνος ήταν γυναίκα...». Απάντησε σε όλες.

Η προσωπικότητά της: Μερικές φορές, κλείνεται στον εαυτό της γιατί νιώθει πως έχει προσδοθεί. Αναπολεί μεγαλεία του παρελθόντος, φυλάει τα καλά της κομμάτια για καλύτερες μέρες. Για μένα, η πρόκληση είναι να την πείσουμε ότι αξίζει να τα ξαναφορέσει αυτά τα κομμάτια και να λάμψει.

Πώς θα τη χαρακτήριζες; Μία γυναίκα γοητευτική, παρά το πέρασμα του χρόνου από πάνω της, που αν της πεις το κατάλληλο κομπλιμέντο, μπορεί να ξαναηρώσει.

Τι είναι αυτό που την εμπνέει; Ό,τι είναι ξεκάθαρα όμορφο. Το ότι μπορεί να γοητεύσει τον κόσμο. Το ότι ανάμεσα σε αυτούς που την επισκέπτονται για πρώτη φορά, θα βρει τους μελλοντικούς της θαυμαστές και ξέρει ότι θα την τιμήσουν. Ότι θα έρθουν και θα ξαναέρθουν, γιατί θα βουν κάτι όμορφο. Κάτι που δεν παραδίδεται εύκολα, αλλά ίσως περιμένει να το αναγνωρίσεις για να ανθίσει ξανά.

Ποιο θα ήταν το επάγγελμά της; Αν δούλευε, θα έκανε κάτι καλλιτεχνικό. Θα ήταν πηλοποιός, γιατί θεωρώ ότι κάθε γυναίκα κρύβει μέσα της και μια πηλοποιό. Ξέρει να μεταμφιέζεται. Ξέρει να ερμηνεύει ρόλους.

Το αγαπημένο της χρώμα: Νομίζω θα της άρεσαν όλα τα χρώματα και θα τα φορούσε με μεγάλη δεξιοτεχνία σε κάθε εποχή. Από το κόκκινο της ακουρίδας και το χρυσάφι των φθινοπωρινών φύλλων, μέχρι το πιο γαλάζιο τ' ουρανού.

Τι μουσική θα άκουγε; Κάτι από Χατζιδάκι, αλλά δεν θα με έβαφτανε καθόλου αν άκουγε και κάτι πολύ σύγχρονο, που να έχει στοιχεία ηλεκτρονικής μουσικής. Γιατί πρέπει να ήταν μια γυναίκα που, παρά τα χρονάκια της και χωρίς να νεανίζει καθόλου, παραμένει νέα μέσα της. Παρακολουθεί το σήμερα και μπορεί να ενσωματωθεί σ' αυτό. Είναι μια γυναίκα με πολλές εκπλήξεις.

Το αγαπημένο της βιβλίο: Ένα μείγμα από ιστορικά δοκίμια και ποιητικές συλλο-

γές, γιατί της αρέσει και να θυμάται, της αρέσει και να ονειρεύεται. Κι εξάλλου, πώς να μην ονειρεύεται. Από κάτω της κυλάει ένα ποτάμι. Άρα, κυλάει κι αυτή μαζί με το νερό. Της αρέσει, είναι ευαίσθητη. Και είναι και μυστηριακή, γιατί το ποτάμι της το σκεπάζανε. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζει να κυλάει. Κάπως έτσι. Ένα μυστικό ποτάμι, το οποίο συνεχίζει να κυλάει.

Πώς θα τον έπινε τον καφέ της; Τον καφέ της, ίσως θα τον έπινε μέτριο, αν και δεν είναι καθόλου μέτρια, γιατί έχει και την προσωπική της γλυκύτητα που πάντα την αισθάνεται κάθε που πίνει τον καφέ της. Και, ενίοτε, θα προτιμούσε να τον πίνει με τις φίλες της. Διπλά, θα της άρεσε να αναγνωριστεί και από άλλους δρόμους των Αθηνών. Από άλλες περιοχές αυτής της πόλης. Πάντα της το έκαναν αυτό το κατίρι. Ήδη, από τη δεκαετία του '60 που συναντιόντουσαν εδώ καλλιτέχνες για να την τιμήσουν.

Ποια θα ήταν η αγαπημένη της στιγμή μέσα στη μέρα; Ίσως το απόγευμα, γιατί το φως είναι διαφορετικό. Αλλά και πολύ νωρίς, πριν από το ημερήσιο, όταν ξυπνάνε τα πουλιά στα δέντρα. Είναι μία μαγική στιγμή στη Φωκίωνος αυτή. Το έχω ζήσει πολλές φορές, έχω ξενυχτήσει πολύ περισσότερο έξω για να ακούσω τα πουλιά να ξυπνάνε. Αλλά, ακόμα και όταν περνάει το πρώτο φως μέσα από τα φυλλώματα. Ίσως το πρωί αποκαλύπτει και το πιο σκληρό φως της πραγματικότητας, αλλά εκεί που πρέπει να κοιτάμε και λίγο ψηλά, να κοιτάμε στα δέντρα. Επίσης, όταν κάποιος άνθρωπος ταίχουν τα πουλιά κι εκείνα κατεβαίνουν και παίζουν δίπλα τους χοροπηδώντας για να αρπάξουν τις μπουκιές απ' το ψωμί. Είναι πράγματα που εκεί η ανθρώπινη πρόθεση, ο παρατηρητής, γίνεται μέρος μιας μεγαλύτερης εικόνας που είναι πολύ όμορφη. Το απόγευμα είναι μια ώρα που μαλακώνει το φως, άρα μαλακώνουν και οι άνθρωποι. Επιστρέφουν στα σπίτια τους απ' τις εργασίες τους, θέλουν πριν βυθιστούν μέσα στο σπίτι τους, ίσως να κάνουν έναν τελευταίο περίπατο μέσα στη μέρα ή να βγουν αργά το βράδυ, να τη δουν με το φως της όλα. Εκεί, τα σπύματα χάνονται, δεν είναι τίποτα πλέον ξεκάθαρο. Η αντανάκλαση σε ένα παράθυρο παύει να είναι απλά ένα φωτισμένο παράθυρο, μία βιτρίνα. Είναι και κάτι άλλο. Το φως που πέφτει στα απέναντι δέντρα. Είναι, πλέον, μια εικαστική σύνθεση.

Τι θα έλεγε σε έναν νέο επισκέπτη της; Θα του έλεγε «Χρηάζομαι χρόνο για να εμπιστευτώ αλλά όχι τόσο όσο φοβάσαι. Ίσως να μπορώ να σου ανοιχτώ πολύ πιο γρήγορα».

Και τι θα έλεγε σε αυτόν που έχει μεγαλώσει δίπλα της; Θα του έλεγε «Εσύ, ξέρεις. Γι' αυτό και σ' αγαπώ».

Το πιο βασικό είναι να είσαι σοβαρός άνθρωπος, να έχεις άποψη και να σκέφτεσαι. Και ως μην είσαι επώνυμος με την έννοια του διάσημου, γιατί επώνυμοι είμαστε όλοι.